

Иван Вазов

Шумиш ти, старий брясто...

Шумиш ти, старий брясто,
и има за какво:
ти зрител бил си често
на мрачно тържество.

На камъне гробовни
ти сянка си държал,
тук в бурени вековни
е мръсний смок пълзял.

Сега наокол блика
животът и шумът;
а ти си пак увиснал
и сам посред светът.

Скърбиш и поменуваш
умрели имена,
кат старец някой своите
„блаженни“ времена...

Август 1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5228>]